

JUSTITSMINISTERIET

Folketingets Udvalg for Udlændinge-
og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 17. september 2012
Kontor: Udlændingelovkontoret
Sagsbeh: Anne Marie Wegersleff
Hansen
Sagsnr.: 2012-0032-0369
Dok.: 529000

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 470 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 14. august 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Zenia Stampe (RV).

Morten Bødskov

/Merete Milo

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 470 (Alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik:

”Ifølge Liberal Alliance bør personer med midlertidig opholdstilladelse udvises, hvis de begår straffelovsovertrædelser, mens personer med permanent ophold bør udvises, hvis de begår personfarlig kriminalitet eller andengangskriminalitet. Ministeren bedes give en juridisk vurdering af, om det er muligt at stramme udvisningsreglerne i overensstemmelse med Liberal Alliances forslag uden at komme i strid med konventioner og Danmarks øvrige internationale forpligtelser.”

Svar:

Udlændingelovens §§ 22-24 indeholder regler om udvisning af udlændinge, der idømmes frihedsstraf for kriminalitet. Det følger således af udlændingelovens § 22, nr. 1-3, at udlændinge, der har haft ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, dog 8 år hvis der er tale om udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), kan udvises, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller mindst 1 års fængsel for flere strafbare forhold eller tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf.

Udlændinge, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år kan, udover de tilfælde, der er omfattet af § 22, nr. 1-3, udvises, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller af mindst 6 måneders fængsel for flere strafbare forhold eller tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 23, nr. 2-4.

Andre udlændinge, dvs. udlændinge som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises af de grunde, der er omfattet af §§ 22 og 23, jf. § 24, nr. 1. Herudover kan disse udlændinge udvises, hvis de idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, altså uanset straffens længde.

Idømmes en udlænding ubetinget frihedsstraf for bestemte straffelovsovertrædelser, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4-8, kan udlændingen udvises uanset varigheden af opholdet i Danmark og uanset længden af den idømte frihedsstraf. Det gælder en lang række straffelovsovertrædelser, men også visse overtrædelser af blandt andet lov om euforiserende stoffer.

Adgangen til at udvise en udlænding ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 er således som udgangspunkt knyttet til den konkrete idømte straf for den begåede kriminalitet samt til varigheden af udlændingens ophold her i landet. Dog er der en særlig udvidet adgang til udvisning for en lang række overtrædelser af blandt andet straffeloven uanset længden af opholdet her i landet og den idømte straf.

En afgørelse om udvisning træffes i to led. Først vurderes det, om det kriminelle forhold kan begrunde udvisning efter reglerne herom. Er dette tilfældet, vurderes det konkret, om der er forhold, der taler imod udvisning. Denne vurdering tager udgangspunkt i udlændingelovens § 26.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Udgangspunktet er således, at der skal ske udvisning i alle sager, der er omfattet af §§ 22-24 eller § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

En række internationale forpligtelser indeholder bestemmelser af betydning for spørgsmålet om, hvorvidt udvisning kan ske. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant.

EMRK indeholder ikke regler, der direkte tager sigte på at regulere medlemsstaternes adgang til at udvise udlændinge på grund af et strafbart forhold. Nogle af konventionens bestemmelser har dog betydning i den forbindelse, navnlig EMRK artikel 3 og 8.

Efter EMRK artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er absolut og tillader ikke nogen undtagelser. En udlænding kan således aldrig udsendes til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for blandt andet sit privat- og familieliv. Ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

I det omfang, der med en konkret afgørelse om udvisning foretages indgreb i udlændingens privat- og familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet er opfyldt, jf. artikel 8, stk. 2.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet (udvisningen) skal varetage (proportionalitetsafvejning). Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer.

Efter Domstolens praksis vil det være proportionalitetsafvejningen, der er afgørende for, om en udvisning af en kriminel udlænding vil være forenelig med EMRK artikel 8. Domstolen har i sin nyere praksis angivet retningslinjer for proportionalitetsafvejningen, bl.a. med henblik på at vejlede de nationale domstole om anvendelsen af artikel 8 i udvisningssager og har i den forbindelse understreget, at den vægt, der må lægges på de enkelte kriterier, nødvendigvis varierer efter den enkelte sags konkrete omstændigheder, jf. *Maslov mod Østrig*, dom af 23. juni 2008, pr. 70. I den nævnte doms pr. 68 opregnes følgende kriterier:

- den begåede kriminalitets art og grovhed
- varigheden af den udvistes ophold i bopælslandet
- tiden efter den begåede kriminalitet og den pågældendes adfærd i denne periode
- de berørte personers statsborgerskab
- den udvistes familiesituation, herunder ægteskabets varighed og andre faktorer der viser familielivets effektivitet
- hvorvidt ægtefællen havde kendskab til kriminaliteten, da forholdet blev etableret
- hvorvidt der er børn i ægteskabet og i så fald deres alder
- alvorligheden af de problemer den medfølgende ægtefælle i givet fald vil blive udsat for i den udvistes oprindelsesland
- børnenes bedste interesser og velbefindende, herunder navnlig alvorligheden af de vanskeligheder, som den udvistes børn med sandsynlighed vil møde i det land, som den udviste udvises til, og
- fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og med modtagerlandet.

For en mere udførlig gennemgang af Domstolens praksis på området – og Danmarks øvrige internationale forpligtelser – kan henvises til afsnit 5.3 i

justitsministerens lovforslag nr. 180 af 26. april 2012 om ændring af udlændingeloven.

3. Som det fremgår, beror afgørelsen af, om det er foreneligt med EMRK artikel 8 at udvise en udlænding for begået kriminalitet, på en afvejning af en række forhold over for hinanden. Domstolen vil som udgangspunkt statuere krænkelse, hvis der ikke ved proportionalitetsafvejningen er sket inddragelse af alle de opregnede kriterier, i det omfang disse er aktuelle i den konkrete sag, jf. hertil f.eks. *Sezen mod Holland*, dom af 31. januar 2006.

Afvejningen kan således ikke inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser gennemføres *alene* på grundlag af karakteren af den begåede kriminalitet, og hvilken type opholdstilladelse en udlænding måtte være i besiddelse af.